

РЕШЕНИЕ

№ 1943

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 04.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **5324** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по искова молба от К. Д. К. срещу Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (Комисията). С исковата молба се претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени от ищеца в резултат на незаконосъобразен административен акт – решение № 2-1421/18.09.2018 г. на Комисията, заедно със законната лихва върху посочената главница, считано от 18.09.2018 г. /датата на обявяване на цитираното решение за нищожно/ до окончателното изплащане на дължимата сума.
В исковата молба е посочено, че по отношение на ищеца Комисията първоначално постановила решение № 160/15.09.2010 г., с което установила и обявила принадлежността му към органите по чл.1 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/, като решението било влязло в сила и породило своето действие. Независимо от това, Комисията на база на документите по чл.25, ал.1, т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, касаещи установяванията в горесцитираното производство, почти 10 години по-късно, постановила повторно същите обстоятелства с ново решение, обявено за нищожно с окончателен съдебен акт на ВАС, след като било

установено, че Комисията не разполагала с правомощие да се произнася повторно по принадлежността на ищеца към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Посочено е, че вследствие постановяването на обявения за нищожен акт, както и разгласяването му в местоработата на ищеца, същият претърпял неимуществени вреди, касаещи неговото здравословно състояние. Твърди се, че фактът на повторното обявяване на принадлежността на ищеца към органите на държавна сигурност /ДС/ през 2018 г. се отразил на оценката и мнението на хората спрямо него, което довело до стрес и негативна промяна в психологичното и емоционалното му състояние. Счита, че именно стресът довел до влошаване на здравословното му състояние, диагностицирано с наличие на стенокардия и рисков профил за исхемична болест на сърцето към ноември 2019 г., както и установеното през 2020 г. увредено общо състояние при постъпването му за лечение във ВМА, по време на което била поставена диагноза - диабет тип 2, диабетна полиневропатия, метаболитен синдром и артериална хипертония II –ра степен. Твърди, че огорчението, болките и страданията от обявеното за нищожно решение на Комисията не били отшумели и към момента.

В съдебно заседание, ищецът, чрез процесуалния си представител адв. А., моли исквата молба да бъде уважена. Счита, че от свидетелските показания на св. Р. се установило, че върху здравословното състояние на ищеца е оказал влияние стресът, предизвикан от повторното решение, постановяващо неговата принадлежност към органите на ДС. В писмени бележки посочва, че от свидетелските показания счита за установена неблагоприятната промяна в здравословното състояние на ищеца, както и създалата се на работното му място обстановка, в която се обсъждала принадлежността му под формата на шеги, довели до емоционални промени у ищеца (затвореност и загуба на чувство за хумор). Претендира разноски, съгласно представен списък.

Ищецът К. /лично/ заявява, че въпреки неуспешното обжалване на първото решение на Комисията, то в обстановка на честа смяна на правителствата след 2018 г., постоянните вълни от разгласяване на принадлежащите към ДС била непоносима за него. Сочи, че това обстоятелство възпрепятствало кариерното му развитие. Поддържа, че установяването на принадлежността му към органите на ДС не била доказана по принцип, тъй като никъде не фигурирал негов подпис, което пораждало у него чувство за несправедливо обвинение.

Ответникът – Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, чрез процесуалните си представители юрк.М. и юрк. Т., изразяват становище за неоснователност и недоказаност на иска. В писмени бележки посочват, че в хода на съдебното производство ищецът не доказал предпоставките на фактическия състав за реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, тъй като независимо от наличието на обявен за нищожен административен акт и установеното влошаване на здравословното състояние на ищеца, то причинно-следствената връзка между тях останала недоказана. Посочено е също, че претърпените неимуществени вреди също не били безспорно доказани. На следващо място в писмените бележки е посочено, че свидетелските показания на свидетелите С. и Ш. били услужливи и пристрастни, по подробни изложени съображения, с оглед на което моли да не бъдат кредитирани. Сочи се противоречие в показанията и на свидетеля Р., който поддържал, че жалбоподателят ходел на профилактични прегледи на всеки шест месеца при него, но не разполагал с документация, отразяваща такива

за периода на цялата 2019 г. По отношение на експертизите, ответникът счита, че същите не разкривали здравословните проблеми на ищеца като пряка и непосредствена последица от обявения за нищожен административен акт, като съображенията на ответника са развити подробно в писмените бележки. Посочено е, че твърденията на ищеца, че решението повлияло на кариерното му развитие не били подкрепени с факти, поради което считат, че е голословно. На последно място, в бележките е изразено становище, че прогласеното за нищожно решение на Комисията не би могло да доведе до такива вреди при наличие на обявена и потвърдена от съда принадлежност на ищеца към ДС 8 години преди издаване на втория административен акт. Това било така, поради констативния характер на обявения за нищожен акт. Претендират юрисконсултско възнаграждение. Правят възражение за прекомерност. Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава заключение за основателност и доказаност на иска.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че принадлежността на жалбоподателя към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА била установена и обявена от Комисията с решение № 160/15.09.2010 г. /л.37 от приложеното адм. дело №7453/2010 г. на АССГ/. Същото било обжалвано пред АССГ, който с решение № 4625/26.10.2011 г., постановено по адм. дело № 7453/2010 г. отхвърлил жалбата. С решение № 7375/28.05.2012 г., постановено по адм. дело №16285/2011 г. по описа на ВАС, първоинстанционното решение е оставено в сила, с което и решението на Комисията № 160/15.09.2010 г. е влязло в сила.

С решение № 2-1421/18.09.2018 г. /л.18/, Комисията обявила установената и обявена с нейно решение № 160/15.09.2010 г. принадлежност към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на К. Д. К.. Принадлежността на жалбоподателя към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА и в двете решения била установена на базата на едни и същи документи по чл.25, ал.1, т.3 от с.з., а именно: рег. дневник, 2бр. картони обр. 4, писмо рег. № 211/27.07.1990 г. за унищожаване с протокол № 6532/1990 г. на материалите на агент „З.“. Качеството, в което жалбоподателят е осъществявал сътрудничество, също било идентично – „агент“ с псевдоним „З.“. Решението било обявено за нищожно с решение № 705/07.02.2019 г. по адм. дело № 10781/2018 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 51-ви състав, потвърдено с решение № 1967/06.02.2020 г., постановено по адм. дело № 3509/2019 г. по описа на ВАС, Трето отделение, поради противоречието му с чл. 28 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Видно от амб. лист № 406/03.11.2019 г., издаден от Университетска болница „АСИВАДЕМ С. С.“ /л.31/, на ищеца е проведен първичен преглед по повод оплаквания от стягане в лявата гръдна половина с продължителност от около 40 мин, които получавал през последната година преди прегледа. Поставена е диагноза М. I20.8 – стенокардия. С оглед оплакванията на пациента и рисковия профил за И. /исхимична болест на сърцето/, ищецът бил консултиран за нуждата от хоспитализация, която отказал срещу подпис.

От епикриза, изготвена на 29.05.2020 г. от началник Клиника по интензивна терапия към В. академия – МБАЛ С. /л.33/, е видно, че ищецът постъпил за лечение в лечебното заведение на 15.05.2020 г. в увредено общо състояние. В анамнезата е отбелязано, че пациентът изпитвал обща отпадналост, жажда, пиене на вода, без

гадене и повръщане от 10 дни, а от два дни болки в корема. Не е имал висока температура. В хода на лечението били поставени следните диагнози: Захарен диабет – 2 тип, НИЗТ- новооткрит, диабетна полиневропатия, метаболитен синдром, obesity 2 ст., артериална хипертония 2 ст., дислипидемия, тромбоза на вените на краката суперфициални екстремитас супериор билатералис.

По допуснатата КСМЕ, изготвена от кардиолог и ендокринолог, вещото лице - кардиолог дава следното заключение на поставените въпроси: А) Липсват данни за промяна в здравословния статус на К. К. преди приемането на решението на Комисията от 18.09.2018 г. Установяването на състоянието на ищеца в С. клиник Университетска болница, където му бил извършен преглед на 03.11.2019 г. във връзка със сърдечни оплаквания, изисквало доказваща диагноза с интервенционални изследвания, които пациентът отказал с подпис. Параклиничните изследвания, свързани с оплакванията като маркери за миокардна некроза били: КК МВ- повишено, при Т в норма. Б) Влошеното здравословно състояние на ищеца се изявило шест месеца след 03.11.2019 г. с новооткрит захарен диабет. Тогава била установена АХ-II степен и дислипидемия, които оформили диагнозата Метаболитен синдром. Вещото лице пояснява, че това е диагноза, която е с полиетиологична генеза, при която психоемоционалният стрес може да провокира хода на протичане на заболяването. Посочено е, че дислипидемията представлява метаболитно нарушение на мастната обмяна, без връзка с психоемоционалните преживявания. Същото важило и за тромбозата, което се явява нарушение на реологичните свойства на кръвоносната система (съсирваща и противосъсирваща с-ма). В анамнеза било отбелязано, че АХ възникнала месец и половина пред 15.05.2020 г. Отбелязано е, че налице била фамилна обремененост – майка и баба със захарен диабет. В) Вещото лице - кардиолог дава заключение, че психоемоционалните преживявания не могат да бъдат посочени като пряка причина за възникване на заболяването АХ, но могат да се извият като пусков механизъм и да предопределят хода на протичане на това заболяване. Най-често такова състояние било налице при лица, които са наследствено обременени.

Вещото лице – ендокринолог дава следното заключение на поставените въпроси: А) Липсват данни за промяна на здравословния статус на К. К. преди приемането на решението на Комисията от 18.09.2018 г.; Б) Влошеното здравословно състояние на К. се извява от 15.05.2020 г. до 29.05.2020 г. В епикриза от ВМА „Клиника по инвазивна терапия“, д-р Б. Б. – ендокринолог, прецизирала, че се касае за 49 годишен пациент с новооткрит захарен диабет тип 2, усложнен с диабетна полиневропатия. Болният бил диагностициран с метаболитен синдром, затлъстяване 2 ст., изразена дислипидемия, АХ 2 ст. постъпил с хипергликемия 20.4 ммол/л и кетонурия, задоволително общо състояние, гликиран хемоглобин 11.1 %. Вещото лице пояснява, че при метаболитен синдром има фамилна обремененост за горните диагнози, но провокирането на поява на захарен диабет тип 2, за когото има предизпозиция е съчетано със стреса, който както при здрави, покачва стресовите хормони – Кортизол и Адреналин, които водят до повишени изисквания към метаболизма и съответно по – висока кръвна захар. В заключение, вещото лице посочва, че съчетанието на наследственост и стрес може да бъде причина за новопоявилите се захарен диабет, декомпенсиран в случая до кетоацидоза. В) Вещото лице сочи, че негативните преживявания след 18.09.2018 г. са се отразили негативно на здравословното състояние на ищеца, чрез т.нар. стресови хормони.

Съдът счита, че вещите лица са отговорили точно и последователно на поставените задачи, поради което кредитира изготвената КСМЕ.

Видно от разпечатка на публикация от 25.02.2022 г. на следния интернет адрес: <https://agri.bg/novini/lozari-ot-stranata-izlyazokha-na-protest>, /л.95/, от бранша на лозарите настоявали за смяната на изпълнителния директор на Агенцията по лозата и виното – К. К.. В коментар на читател под статията от 27.02.2022 г., приложен на хартиен носител на л.97 е посочено, че изпълнителният директор на Агенцията по лозата и виното – К. К. е известен като агент З., като по-нататък се обсъжда неговата принадлежност към ДС.

В публикация от 07.09.2021 г., представена по делото на хартиен носител /л.98-л.100/ на следния интернет адрес: <https://www.bgonair.bg/a/2-bulgaria/238492-vinoproizvoditeli-blokirat-e-79-ne-si-zasluzha-va-da-berem-grozde-za-10-st>, в абзац последен също се съдържат данни за това, че сред протестиращите винопроизводители, К. е известен като агент З..

По делото са разпитани свидетелите Д. Н. С., В. И. Ш. и Н. А. Р..

Разпитан св. С. споделя, че познава ищеца от 2006/2007 г. Работили заедно в Национален институт за изследване на вино и спиртни напитки, а в последствие в Изпълнителна агенция по лозата и виното. Заявява, че знаел за публикациите през 2018 г., както и, че от тях разбрал за обстоятелството за принадлежност. Пояснява, че напуснал агенцията през 2014г., но след това запазили добри отношения с ищеца. Твърди, че в професионалните среди се обсъждала принадлежността на ищеца. Сочил, че ищецът до момента работи в Изпълнителната агенция по лозата и виното. За публикациите в пресата разбрал от служители в агенцията, които разнасяли в коридорите копирани на ксерокс извадки от вестници. С ищеца се познавали преди да стане изпълнителен директор на агенцията. Шегите били насочени към него, но знаел, че ще стигнат и до К.. Навремето ищецът имал чувство за хумор, но тогава се затворил много в себе си. Споделя, че и той имал проблеми с кръвната захар, поради което К. се консултирал с него за лекарства. Не може да каже кога се повишила телесната маса на ищеца. След като напуснал агенцията през 2014 г. продължил да общува с К. и да ходи в агенцията, тъй като това било свързано с работата му. В момента имал консултантска фирма и контролният орган бил агенцията. Според свидетеля, състоянието на ищеца продължавало и до момента.

Разпитан св. Ш. споделя, че чул за ищеца някъде 2006/2007г., когато го били назначили като директор на Института по изследване на виното и спиртните напитки. Спомнял си, че имало делегация от Правителството на М., на която бил домакин и едно от местата, които искали да посетят, тъй като в този институт имало складиран дестилат за коняк, било Института по изследване на виното и спиртните напитки, затова отишъл при директора да организира среща. Бил в бранша от 1993г. К. се появил сравнително по-късно, през 2009г., след което го назначили за директор на Изпълнителна агенция по лозата и виното, която регулира всички права и задължения на винопроизводители и гроздопроизводители в Република България. За себе си споделя, че е един от доайените на този бранш, най-големият износител на вино от България. Контактите му с ищеца били на винарии, срещи, организирани в Министерство на земеделието, никога не сме били приятели, но оказвал уважението си към административния ръководител на този бранш. След 2017г. засилил контакти с ищеца, тъй като митническата администрация

му направила 84 акта с една проверка и трябвало с адвокатите му да се борят срещу констатациите в тях. Тогава започнал по-често да пуска молби, да иска експертизи, които зависели от Агенцията по лозата и виното, и разбира се от ищеца, като административен ръководител. Ходил при него всеки месец, искал дегустации, експертни мнения от негови служители, за да може съответно да му се помогнат. Първото произнасяне за принадлежността на ищеца било през 2010г. Знаел, тъй като в офиса му работела предшественичката на ищеца, г-жа Г., която му докладвала за всичко свързано с агенцията и ищеца. Тя му донесла всичко написано в интернет. Спомнял си, че гледал някакво решение през 2010г., така разбрал за него. Знаел и за другото решение на Комисията, тъй като били в усилен контакт с ищеца през 2018г., провокирани от още един проблем - решавали проблем с Великобритания и Франция. Сочил, че ходил при ищеца един или два пъти в месеца, за да съдейства. Помни, че в професионалните среди се било разчуло за произнасяне на Комисията през 2018г. Споделя, че всеки човек има свой кръг, в неговия кръг от 6-7-10 производители това се знаело и се коментирало. Личното му мнение било, че ищецът бил подтиснат и стресиран. Когато ходил при него, той винаги започвал с темата, казвал, че е притеснен, че тази неговата няма свършване, до кога ще го разнасят. По-късно били говорили, защото и той бил диабетик. Разбрал, че ищецът получил силна криза. Сочил, че почти всяка година изнасят ищеца по медиите и го мачкат. Според личните му наблюдения, ищецът бил постоянно подтиснат, тъй като очаквал атаки. Сочил, че длъжността на К. е много важна за държавата. В бранша работели над 200 хиляди души. За двете решения пояснява, че относно първото произнасяне на Комисията през 2010г., не е имал активна комуникация с ищеца, комуникация с него започнала през 2017г.

Разпитан св. Р. споделя, че познава ищеца като пациент, тъй като работел като кардиолог в интензивна терапия към ВМА, а до 2010 г. имал кабинет в[жк]. След като спечелил асистентско място във ВМА през 2010 г. се запознал с ищеца, с когото поддържат контакти като лекар и пациент до момента. Ищецът ходел на профилактични прегледи при него. За произнасянето на Комисията за принадлежност към службите разбрал много след като се запознал с ищеца. Разбрал през 2018 г. за това произнасяне по повод симптоми на повишен стрес. К. ходел на профилактични прегледи на 6 месеца. След 2018 г. се наложило да ходи по-често, поради симптоми като голяма раздразнителност, липса на сън, зачервяване, повишено нервно напрежение. Направили контролни изследвания за да установят, че няма друго заболяване. От всички изследвания, които направили установили, че няма други заболявания. По време на прегледите установили добри граници на резултатите, след което разбрал, че причина за състоянието на ищеца е повишения стрес. През 2020 година се задълбочили проблемите и К. отишъл, за да бъде приет в болница с изява на диабет, с кръвна захар над 20, имал тромбози в крайниците и хипертония, стойностите на диабета били много влошени. Отдава състоянието на ищеца на стрес, тъй като доста внезапно се появило. Пояснява, че се касае за новооткрит диабет.

Сочил, че през 2018 година ищецът отишъл на преглед през месец юни, а след това след 3-4 месеца. През месец октомври вече имал всичките симптоми, без

да има изява на диабет с такива високи стойности, но по отношение на стреса и всички изследвания, които направили, като водеща причина забелязал повишаване на стреса. През 2020 година К. отишъл с диабет – по спешност Преди това не се налагало лечение. Не бил влошен мастният профил, нито захарния профил бил повишен – всичко било нормално. Едва през месец октомври 2020 година, ищецът отишъл със симптоми като липсата на сън, отпадналост, умора. Външно доста се променил от 2020 г. - наддал килограми, имал високо кръвно, висока захар, данните за ангеопатии били с високи стойности. По отношение на многобройните изследвания, които са му правени, дали са обективирани в медицински документи, свидетелят сочи, че тогава лабораторните данни и данни от прегледи – екземпляр при лекаря трябва да има. Имало зелен формуляр - 118 се казва. Профилактичните прегледи по здравната каса били в рамките на две години – от 2020 натам. Документална следа от месец октомври 2018 г. - с амбулаторни изследвания, които са записани на формуляр 118 /зелен формуляр/ и са по старата номенклатура, с които се ходело на преглед и се дават на пациента. С такива екземпляри разполагали само пациентите, при тях не оставали в архив. През 2010 година не се налагало да следи хормоните кортизол и адреналин. След установяване на диабет се изследват тези два хормона. За периода 2010 -2018 г. свидетелят споделя, че не знае за друго решение. Тогава ищецът го посещавал само за профилактични прегледи. През 2019 година пропуснал профилактичен преглед и отишъл един месец предварително - вместо месец юни, директно май месец с изявена симптоматиката и заболяването.

При съвкупната преценка на свидетелските показания, съдът приема, че същите са последователни, непротиворечиви и допълващи останалите доказателства, събрани в хода на съдебното производство, поради което ги кредитира. По отношение на направените в писмените бележки на ответната страна възражения, сочещи евентуален конфликт на интереси, съдът счита същите за неотнормими към установяването на психоемоционалното състояние на ищеца в процесния период.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Искът е предявен срещу надлежния ответник, съгласно чл. 205 АПК, Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия е юридическо лице, първостепенен разпоредител с бюджет и със седалище в С. съобразно чл. 4, ал. 2 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. Исковата претенция се определя като допустима.

След съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, съдът определя иска като основателен и доказан, но не и по отношение на целия размер на исковата претенция.

Съгласно чл.7 от Конституцията на Република България държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна

отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в ЗОДОВ – това е приложимият специален материален закон. Отговорността на държавата е пряка, увреденият се обезщетява директно от съответното юридическо лице, към което принадлежи органът или длъжностното лице. Тя е обективна – носи се независимо дали вредите са причинени виновно.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като искът се предявява срещу органите по чл. 1 и чл. 2, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите - чл. 7 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл. 4 от ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1. вреда - имуществена или морална (реално причинена или пропусната полза); 2. незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината); 3. изпълнение на административна дейност, т.е. вредата да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда.

В исковата молба ищецът поддържа, че е претърпял вреди, в резултат на нищожен административен акт – решение № 2-1421/18.09.2018 г. на Комисията. Отговорността на държавата за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, е за административен деликт - т.е. за увреждане при или по повод изпълнение на административна дейност.

Решението на ответника, от което се претендират претърпените вреди, представлява индивидуален административен акт, който е отменен по съответния ред – обявявано е за нищожно, като този факт се потвърждава от събраните по делото доказателства и не е спорен между страните.

Независимо от установяване на принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА от Комисията с решение № 160/15.09.2010 г. и неговото влизане в сила, самият факт на ново произнасяне с решение, огласяването му и обжалването му до обявяването за нищожно, следва да се разглежда като пораждащ неимуществени вреди факт.

Огласяването на принадлежност към държавна сигурност или разузнавателните служби на Българската народна армия, основано на отменен административен акт, в случая на нищожен, носи емоционален дискомфорт на засегнатото лице, накърнява доброто му име, честта и достойнството му. Това произтича от самата цел на закона, която е разкриване на сътрудниците на посочените държавни служби, а причината законодателят да обективира нормативно това разкриване е именно

негативната оценка на обществото към тях.

В съдебна фаза, от показанията на свидетелите С. и Ш., се установи, че в бранша, в който работи ищеца имало подмятания и шеги, свързани с ищеца и обявяването му за агент на ДС през процесния период, които повлияли на психоемоционалното му състояние. Твърденията на свидетелите се подкрепят и от приложените разпечатки от публикации, свалени от общественодостъпни сайтове, съдържащи квалификации, относно принадлежността на ищеца към ДС с псевдоним „агент З.“, като видно от датите на публикациите, същите са станали обществено достояние в периода след подаване на настоящата искова молба, което кореспондира с твърденията на ищеца и част от свидетелите, че К. изпитва неблагоприятни последици и до момента.

По отношение на твърденията за влошеното здравословно състояние на ищеца, съдът счита следното:

Видно от приетата по делото КСМЕ, липсват данни за промяна на здравословния статус на К. К. преди приемането на решението на Комисията от 18.09.2018 г. Действително, здравословното състояние на ищеца се изяснява едва на 15.05.2020 г., когато постъпва с общо увредено състояние във ВМА и е диагностициран с новооткрит захарен диабет, но при преценка на причинно –следствената връзка между обявения за нищожен акт и влошеното здравословно състояние на ищеца, следва да се има предвид, че заболяването диабет тип 2 се появява при хора с фамилна обремененост, но се отключва при високо наличие на стрес. Вещото лице - ендокринолог посочва, че провокирането на поява на захарен диабет тип 2, за когото има предиспозиция е съчетано със стреса, който покачва стресовите хормони – кортизол и адреналин, които водят до повишени изисквания към метаболизма и съответно по–висока кръвна захар. Така съчетанието на наследственост и стрес от негативните преживявания след 18.09.2018 г. би могло да е причина за новопоявилия се захарен диабет при ищеца. Видно от приложената медицинска документация по делото, динамиката на увредата на здравословното състояние на ищеца се развива в периода от 13.11.2019 г. – 15.05.2020 г., което съвпада с периода на публично обявяване на неблагоприятния за ищеца акт, а именно от 18.09.2018 г. до обявяването му с окончателно решение за нищожен на 06.02.2020 г.

По изложените съображения съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Налице е обявен за нищожен по съдебен ред административен акт на ответника, който е оказал доказано по делото негативно въздействие върху емоционалната сфера на ищеца и тъй като е предизвикал стрес у него, е сред факторите, довели до влошаване на здравословното състояние на К. за периода след решението. От медицинската документация, КСМЕ и дадените по делото свидетелски показания се установява пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между повторното обявяване на принадлежност към ДС на ищеца, обявено за нищожно и претърпените от ищеца неимуществени вреди.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди, съобразно нормата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите следва

да се определи от съда по справедливост. Като взе предвид от една страна, че обявяване на решението за нищожно е единствено поради липсата на правомощия на Комисията да издава повторно решение, с което да обяви едно и също лице в принадлежност към органите на чл.1 от Закона, базиращо се на установени вече данни, използвани в преходно производство по издаване на друго решение, породило своята сила относно принадлежността на ищеца към ДС и от друга страна, че влошеното му здравословно състояние е резултат на няколко фактора, като има наследствена обремененост за заболяванията и стресът, който поражда решението у него е по скоро отключващ фактор, а също така и предвид, че няма данни да е повлияло негативно на кариерното му развитие - ищецът продължава да е на заеманата длъжност до решението - изпълнителен директор на ИАПВ при справка в интернет страницата, съдът намира, че пълният претендиран размер на вреди от 10 000 лв. е недоказан. Съдът намира за справедливо обезщетение за доказаните неимуществени вреди в размер на 2000 лв., като исковата претенция следва да бъде отхвърлена за разликата до 10 000 лв.

Основателно е и искането за присъждане на лихва върху присъденото обезщетение. По отношение на законната лихва върху обезщетението на основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите, съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, при незаконни нищожни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, това е моментът на тяхното издаване, в случая решението е издадено на 18.09.2018г.

Искане за присъждане на разноски е направено от ищеца, приложен е списък. От събраните по делото доказателства се установява извършването на разноски, представляващи внесена държавна такса в размер на 10 лв., внесен депозит за вещи лица 400 лв. и 1440 лв. за адвокат (фактура № 165/21.04.2021 г. и ивличение от раплащателна сметка /л.л.102-103/). Съдът намира възражението за прекомерност на ответника за адвокатското възнаграждение за неоснователно, предвид обема на извършените процесуални действия по защитата и материалния интерес. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част на иска. При съобразяване на това обстоятелство на ищеца следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 10 лв. държавна такса, 400 лв. депозит за вещи лица и възнаграждение за адвокат съразмерно с уважената част на иска в размер на 288 лв. или общо разноски в размер на 698 лв.

Искане за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е направено от ответника по спора, което следва да бъде уважено при съобразяване на нормата на чл. 10, ал. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като на ответника следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на К. Д. К. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2000 лв. (две хиляди лева), претърпени вследствие обявено за нищожно решение № 2-1421/18.09.2018 г. на Комисията, ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от 18.09.2018г. до окончателното изплащане, като отхвърля иска за разликата над 2000 до 10 000 лв.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на К. Д. К. направените по делото разноски в размер на 698 лв. (шестотин деветдесет и осем лева).

ОСЪЖДА К. Д. К. да заплати на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв. (сто лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: